

Lucie Whitehouse

Fatale zaken

Vertaald door Ineke van Bronswijk

DE FONTEIN

*I leant far out, and squinnied for a sign
That this was still the town that had been 'mine'
So long, but found I wasn't even clear
Which side was which.*

Philip Larkin

Robin overzag het slagveld op hun tafeltje, de berg verfrommelde servetjes en burgerdoosjes, verdwaalde frietjes en uienringen, het stapeltje bloedende ketchupzakjes. De overblijfselen van de cholesterolbom. Ze hadden in Londen ook al ontbeten, maar toen BIRMINGHAM voor het eerst op de verkeersborden verscheen, begon haar maag te knorren. Tegen de tijd dat ze servicestation Warwick bereikten, was ze zo uitgehongerd dat het een goed idee had geleken om vijftien pond te verbrassen in de Burger King. Whoppers, milkshakes, alles erop en eraan, geen enkel onderdeel van het menu overgeslagen. Nu had ze buikpijn én ze was misselijk.

Lennie, tegenover haar aan tafel, had onder haar Blondie-T-shirt een buikje zo rond als dat van een peuter. Ze legde haar handen erop en trok een gezicht. 'Blèh. Ik voel me net het michelinmannetje. Ik pas niet eens meer in de auto.'

'Zeker niet met je opgeblazen moeder erbij.'

Lennie grinnikte, en heel even zag alles er opeens rooskleuriger uit. Dit kon uiteindelijk nog steeds irrelevant blijken te zijn, een tijdelijk dipje in het grote geheel, ja toch? Ooit, tijdens een van de doorwaakte nachten toen Lennie nog een baby was, had ze haar in het oor gefluisterd dat ze samen alles aankonden. Ze wilde natuurlijk alles voor haar doen, maar zij, Robin, kon dankzij haar alles overwinnen. Laat me niet lachen, dacht ze nu.

Snel stond ze op en ze begon alle rommel op de dienbladen te verzamelen, waarbij ze de burgerdoosjes zo hardhandig plette dat Lennie verschrikt opkeek van haar telefoon. 'Vamos?'

Een doffe klap, hard maar vlezig, alsof een grote vogel, misschien zelfs wel een zwaan, uit de lucht was gevallen en op het dak van hun auto was neergeploft. Ze schrokken allebei, maar even later verscheen er een grijnzend gezicht bij het raampje aan de passagierskant. Godallemachtig. Robin haalde heel diep adem en drukte op het knopje om het raam open te doen.

‘Luke.’

Haar eigen ogen keken haar aan uit een gezicht dat ook het hare was, maar bleek en geprononceerder, de kaaklijn hoekig door de extra spieren. ‘Dat was schrikken, hè? Wat doen jullie hier? Er is een plekje voor de deur.’

‘Dat is dan zeker net vrijgekomen.’

Haar broer trok een gezicht dat ze al sinds haar zesde van hem kende: maak dat de kat wijs. ‘Hoe gaat het met jou, Lennie? Probeer je je eigen grootouders te besluipen? Of was dat jouw idee, Rob?’

Ze duwde het portier open en wilde uitstappen, maar bedacht op het laatste moment dat ze haar spijkerbroek los had gemaakt. ‘Wat doe jij hier?’

‘Hetzelfde als jij, op bezoek bij de ouwelui. Maar in ons geval alleen een middagje.’ Weer die grijns.

Robin liep om de auto heen naar de stoep en bukte zich om het dak te bekijken. Ze zag geen deuk, maar toch. ‘Waarom geef je zo’n harde klap op mijn auto, idioot?’ snauwde ze.

‘Je bent toch niet bang dat het de verkoopwaarde aantast?’ De gekwetste onschuld waar hij zo goed in was. ‘Want je moet hem verkopen, toch, als je zo blut bent als mama zegt? Je kunt niet in een Audi rijden als je moet bedelen. Zelfs al was hij tweedehands.’

‘We bedelen niet.’ Ze zag dat Lennie net uitstapte, en wierp Luke een woedende en waarschuwend blik toe: pas op je woorden!

‘Je komt anders wel met hangende pootjes bij papppie en mam-mie aanzetten.’

‘Hé hallo, Lennie, Robin.’ Natalie, Lukes vrouw, draafde op hen

af. Ze was net een pas uit het ei gekomen vogeltje, vond Robin, zoals ze zich opdringerig en met opengesperde snavel in elke situatie stortte, om er zeker van te zijn dat ze niet over het hoofd werd gezien of, stel je voor, genegeerd. Haar pony absorbeerde make-up van haar voorhoofd en vormde vochtige, pas-uit-het-ei-plukken.

‘Oké.’ Robin opende de kofferbak. ‘Nu je er toch bent, Luke, help ons dan een handje.’ Ze gaf hem een doos aan. ‘Hij is niet zwaar.’ Ze wilde voorkomen dat hij zogenaamd door zijn rug zou gaan als smoes om zich wekenlang zielig achter zijn PlayStation te verschansen. ‘Natalie, kun jij ook iets dragen? Alleen een tasje met...’

‘Sorry.’ Ze hield twee lila klauwen omhoog. ‘Ik heb net mijn nagels laten doen.’

Terwijl Robin de auto afsloot, bedacht ze dat het eigenlijk wel goed uitkwam dat Luke haar hier had overvallen. Beter om de openingsronde achter de rug te hebben dan in een hinderlaag te lopen. En het kwam van pas om tijdig te zijn, als een soort harnas. Ze dacht dat ze het ergste had gehad, maar toen ze de hoek om ging naar de straat van haar ouders ervoer ze een moment van verstikkende paniek. Alles was er weer, alsof de tussenliggende zestien jaar in rook waren opgegaan: de half vrijstaande huisjes uit de jaren vijftig, tegenover elkaar in de brede straat, de erkers met preutse vitrage tegen nieuwsgierige blikken, alsof er werkelijk mensen waren die de moeite zouden nemen om over de rozenstruiken in de piepkleine voortuintjes heen naar binnen te gluren. Allemaal kneuterige laagbouw, niets was hoger dan twee verdiepingen. Erboven gaapte de uitgestrekte witte lucht, ononderbroken. Opeens voelde ze zich bedreigd, in gevaar, alsof haar ziel zou worden weggezogen als ze te lang aan dit lege uitspannel werd blootgesteld.

Toen ze om de witte Ford Transit van de buurman heen waren gelopen – al vijftientwintig jaar een nagel aan haar moeders doods-kist, net als zij – kwam nummer 17 in beeld. Haar vader stond al op wacht in de erker, als een insect gevangen tussen het glas en de

vitrage. Hij begon te stralen alsof hij de Kerstman aan zag komen. In een wolk van nylon was hij weg. Ze kon wel raden wat hij nu riep: Chrissie, ze zijn er!

Seconden later ging de voordeur open. Lennie rende naar hem toe, haar tas wippend op haar rug. 'Hallo, lieverdje.' Hij hield haar een eindje bij zich vandaan. 'Je bent alweer gegroeid! Heb je wel gevraagd of dat mocht?' Hij liet zijn stem dalen. 'Ik heb lekkere roomtruffels voor je, voor na de lunch.'

Lunch.

Lennie keek met grote ogen om. Robin schudde haar hoofd: niks zeggen.

Ze konden het nu ook ruiken, de geur die door de openstaande deur naar buiten kwam: rosbief, aardappels uit de oven, yorkies, jus, worteltjes, spruitjes, doperwtten en wie weet wat nog meer. Shit. Waarom had haar moeder niets gezegd? Nee, waarom had zij het niet geweten? Uiteraard had ze een feestmaal gemaakt. Dus daarom waren Luke en Natalie er ook. Luke bekommerde zich nooit om haar, maar voor een gratis lunch was hij er als de kippen bij.

Haar vader knipoogde naar haar van achter het hoofd van Natalie. Toen de anderen naar binnen waren, pakte hij haar bagage van haar aan en trok hij haar in een stevige omhelzing. Met haar gezicht tegen zijn trui snoof ze zijn vertrouwde geur op, Ariel-wasmiddel, Camay-zeep, en vaag maar onmiskenbaar, de stiekeme sigaretten die hij twee keer per dag rookte, in de waan dat haar moeder niets in de gaten had. Haar ribbenkast protesteerde toen hij haar na een laatste kneepje losliet. 'Fijn dat je terug bent, lieverd.'

'Ik wist dat het later zou worden dan je had gezegd, dus het is maar goed dat ik op drie uur heb gemikt. Was het druk op de weg?' Christine schoof de aardappels terug in de oven, richtte zich op. Onder haar schort droeg ze een roomkleurige blouse en een gebloemde rok. Zelfs het schort had een bloempatroon van gele

rozen, vergelijkbaar met de ovenwanten, de gordijnen en de bekleding van de krukken. Robin voelde zich net een biker op een theekransje van de vereniging van huisvrouwen.

‘Hoi mam.’

‘Hallo.’ Christine legde haar wang vluchtig tegen die van Robin. ‘Nu je er bent, zet ik de groente op. Zat het tegen?’

‘Wat?’

‘Het verkeer.’

Robin keek naar Lennie. Een paar minuten geleden, toen ze terugkwam met haar koffer, was Lennie naar buiten gestormd om te vertellen dat er een voorafje was – kaassoufflés! – en ook een toetje. ‘Wat moeten we nou doen?’

‘Niets. En geen woord.’

‘Maar...’

‘We gaan gewoon eten. Doe je best.’

Ook de theedoek, zag Robin, had een rozenpatroon. ‘Het was behoorlijk druk, ja,’ zei ze. ‘Vooral bij de afslag naar Oxford.’ Het servicestation, maar dat zei ze er niet bij. Niet alleen de epische Burger King, ze hadden ook meerdere pogingen gedaan om met een mechanische grijper een roze, pluchen alligator te pakken en zo lang rondgehangen in de boekwinkel dat de beveiliging het verdacht had gevonden.

‘Normaal gesproken is het toch juist drukker als je náár Londen gaat?’ zei Christine, terwijl ze broccoli in roosjes verdeelde. ‘Het is zo fijn om Elena bij ons te hebben.’ Ze draaide zich opzij om haar kleindochter een knuffel te geven. ‘De jongens drinken een biertje, Robin, en er is fris.’ Ze liet haar stem dalen. ‘Natalie drinkt op dit moment niet, maar zeg er alsjeblieft niets van.’

‘Hoezo? De dunste vrouw van Birmingham? Is ze weer aan het lijnen?’

‘Sst. Ze zijn het weer aan het proberen.’

‘Wat?’ fluisterde Lennie.

‘Om zwanger te worden.’

‘O.’

‘Heb jij iets te drinken, mam?’ vroeg Robin.

‘Ik neem een spritzer bij het eten. Wil jij dat ook?’

‘Nee, dank je. Ik neem er zo een.’ Ze pakte een biertje van het aanrecht. ‘Purity? Dat ken ik niet.’

‘Het wordt hier gebrouwen, in Studley volgens mij. Je vader vindt het erg lekker.’

Robin trok het blikje open en nam een slok. ‘Ja, hij heeft gelijk. Wat is er?’

‘Gebruik dan tenminste een glas. En doe dat jack uit voor we aan tafel gaan, alsjeblieft. En die laarzen. Je ziet eruit als...’

‘Een lesbo?’ flapte ze eruit.

Christine onderdrukte een huivering. ‘Alsof je over de Falklands gaat marcheren.’

De soufflés verliepen zonder grote incidenten. Toen ze aan tafel gingen, had haar vader gemompeld: ‘Ga alsjeblieft geen ruzie maken. Doe het voor je moeder.’ Hij had zijn best gedaan door over koetjes en kalfjes te praten, zoals het terras dat Natalie en Luke aanlegden in hun tuin – door Natalies broer, welteverstaan, nadat Luke er een puinhoop van had gemaakt – en het restaurant in Moseley waar ze hadden gegeten om hun eerste trouwdag te vieren, dat inmiddels een Michelinster had.

‘Een Michelinster in Birmingham, wie had dat gedacht,’ merkte Robin sarcastisch op.

‘We hebben er vijf,’ corrigeerde Natalie haar vinnig.

Het hoofdgerecht bleek een brug te ver te zijn. De temperatuur in de kamer leek op te lopen, terwijl het zuurstofgehalte juist daalde. Robin had al een minuut hetzelfde stuk rosbief in haar mond, maar haar buik was zo strak gespannen als een trommelvel, pijnlijk als ze tegen de tafelrand stootte. Toen ze naar rechts keek, zag ze dat Lennie een aardappel liet verdwijnen in een stuk keukenpapier op haar schoot – briljant! Ze schoof haar stoel naar achteren om

zelf ook een stuk te pakken maar Luke, die kennelijk zijn pisaal niet kwijt wilde, viel Dennis midden in een zin in de rede.

‘Zeg Robin,’ begon hij, ‘papa en mama hebben het me natuurlijk verteld, maar ik moet bekennen dat ik je eh... situatie niet helemaal begrijp.’

‘Wat valt er niet te begrijpen?’

‘Nou, om te beginnen, hoe komt het dat je bent ontslagen? Wij dachten, Nat en ik, dat jij daar in Londen een snel rijzende ster was, Scotland Yards hoop in bange dagen.’ Ze keken elkaar aan en grinnikten besmuikt.

‘Luke,’ waarschuwde Dennis.

‘Wat is er nou? Ik wil het gewoon begrijpen.’

In een andere situatie, eentje zonder Lennie, zou ze hem bij de kraag hebben gepakt om zijn hoofd tegen de muur te knallen. Hij had dat vaak genoeg met haar gedaan toen het leeftijdsverschil van twee jaar nog telde. Maar op haar elfde had ze een van zijn voortanden eruit geslagen en hield het op. De klappen, in elk geval.

‘In kleutertaal,’ zei ze, ‘omdat je het anders niet snapt, komt het erop neer dat mijn baas een slechte man wilde vervolgen voor een moord die hij niet had gepleegd, gewoon omdat hij slecht was en het beter zou zijn voor de samenleving als hij achter de tralies zat, maar ik vond dat niet kunnen en dat heb ik tegen hem gezegd. Daar was hij, mijn baas, niet blij mee.’

‘En daarom ben je ontslagen?’

‘Precies. Insubordinatie is nogal een dingetje bij de politie. Dat zal bij zo’n telefoonwinkeltje van jou wel meevallen, denk ik.’

‘Robin.’ Dennis legde een hand op haar arm, sussend of vermanend, dat wist ze niet.

‘Maar volgens mama,’ sputterde Luke, ‘was er wel wat meer aan de hand. Die man, die sléchte man,’ benadrukte hij om Robin te sarren, ‘is voortvluchtig, toch? Hij is op vrije voeten, een veroordeelde moordenaar, omdat jij hem hebt laten gaan.’

‘Hij heeft het niet gedaan.’

‘Maar dat wéét je helemaal niet.’

‘Ik kon het niet bewijzen, ik had meer tijd nodig, maar ik weet het heel zeker.’

‘En dat is genoeg? Omdat de grote Robin Lyons het zegt? “Ik weet heel zeker dat hij het niet heeft gedaan, dus laat hem maar lopen... O jee, nou heeft hij weer iemand vermoord, wat vervelend.”

‘Wettig en overtuigend bewezen – heb je daar weleens van gehoord? Je kunt mensen niet opsluiten omdat je denkt dat het rotte appels zijn.’

‘Ik zou niet weten waarom niet,’ zei Christine. ‘Mij lijkt het een prima idee. Sluit ze op voordat ze rottigheid kunnen uithalen.’

Robin was trots op zichzelf dat ze er wijselijk niet op inging. Een paar jaar geleden zou ze in de gordijnen zijn geklommen.

‘Sorry.’ Natalie nam een zuinig slokje water, grote blauwe ogen quasi-vragend boven de rand van het glas. ‘Maar als ze werkelijk zo’n hoge dunk van je hadden, dan zou je toch niet zijn ontslagen omdat je één keer iets hebt gezegd?’

‘Precies, alleen vertelt ze dat niet,’ concludeerde Luke voldaan. ‘Het was niet deze ene keer. Ze had al eens een schriftelijke waarschuwing gehad. Die arme man is al vaker door haar voor lul gezet. Dit was gewoon de druppel.’

‘Je taal.’

‘Sorry mam, maar ik heb toch gewoon gelijk? Ze kan haar wafel niet houden en dit is het gevolg. Met Adrian net zo, durf ik te wedden. Geen wonder dat hij haar heeft gedumpt. Dat hij het nog zo lang met haar heeft uitge-’

‘Luke!’

Er viel een geladen stilte. Robin voelde aan dat Lennie zou gaan protesteren, dus stak ze een hand uit om haar af te remmen, maar het was al te laat.

‘Ade houdt van mama,’ zei Lennie op gespannen toon. ‘Hij heeft gevraagd of ze met hem wilde trouwen.’

‘Len, het is oké. Je hoeft niet...’

‘Maar het is wáár. Jij hebt nee gezegd, maar hij heeft je wél gevraagd, en dat blijft zo, zelfs als jullie ruzie hebben gehad.’

‘Hij heeft je ten huwelijk gevraagd?’ Christine staarde haar aan. ‘En jij hebt nee gezegd. Waaróm, in godsnaam?’

‘Omdat ik het niet kon. Ik wilde niet...’

‘O, jij!’ riep haar moeder uit. ‘Jij, jij, jij. En andere mensen dan? Die arme Elena? Heb je er ooit een seconde bij stilgestaan wat zij zou willen? Nee, jij gedraagt je alsof je alles beter...’

‘Wat? Hoe kun je dat nou zeggen?’

‘Robin, stil. Christine.’ Dennis hield zijn armen opzij als een scheidsrechter bij een bokswedstrijd.

Haar moeder sloot in stille berusting haar ogen, niet opgewassen tegen de wreedheid van deze wereld.

‘Ik vind het niet erg, oma,’ zei Lennie. ‘Echt niet.’

Een pauze, dit keer beëindigd door Natalie. ‘Zeg, hoelang wil je eigenlijk blijven? Je vader vertelde dat je voor Maggie Hammond gaat werken. Dat betekent toch niet dat je van plan bent om hier weer te komen wonen?’

‘Nee hoor.’ *Alsjeblieft niet.* ‘Maggie heeft het razend druk, dus ik ga haar helpen totdat er duidelijkheid is over het gedoe bij de Londense politie.’

‘Werkt ze niet voor de gemeente?’

‘Ze is eigen baas, de gemeente is gewoon een van haar cliënten. Het is niet alleen bijstandsfraude, er zijn ook verdachte verzekeringsclaims en...’

‘Van rechercheur Moordzaken in Londen tot een morsige speurneus die in Sparkhill arme sloebers in de ziekwet erbij lapt,’ kraaide Luke. ‘Hoe diep kun je zinken.’

‘Luke, voor de laatste keer,’ zei Dennis.

Met gloeiende wangen ging Robin staan. Het bloed klopte in haar oren. ‘Jij kunt niet eens zinken, want je hebt nooit zelfs maar geprobeerd om op eigen benen te staan. Jij...’ De kluwen van woorden en argumenten en woede bleef steken in haar dichtgeknepen

keel. 'Je bent een stumper. Je kunt de te-' hakkelde ze, maar toen dacht ze aan Lennie. 'Laat me gewoon met rust.'

Ze stormde de kamer uit en met twee treden tegelijk de trap op, terwijl haar moeder tevergeefs sputterde, hetzelfde protest dat in twintig jaar tijd niet was veranderd: *'Ik duld dit soort taalgebruik niet aan mijn tafel; dit is mijn huis; haar gedrag is onacceptabel, Dennis, ik verdien dit niet.'*

Robin sloeg de slaapkamerdeur met een daverende klap achter zich dicht zoals ze al honderden keren eerder had gedaan. Opeens was het stil, en na een paar seconden hoorde ze haar eigen ademhaling. Ze keek om zich heen en ging terug in de tijd.

Afgezien van de dozen achter de deur, die Josh vorige week had laten ophalen in Londen, was de kamer niet veranderd sinds de dag dat ze zestien jaar geleden haar koffers had gepakt om te gaan studeren. Dezelfde blauw-geblokte gordijnen, door Christine gekozen als genderneutraal, en zij en Luke hadden er inderdaad allebei een hekel aan gehad; dezelfde lichtblauwe vloerbedekking met, ja, nog steeds, de vlek van een lekkende balpen die ze expres had laten liggen. Een witte formica klerenkast, waarvan de zijkant die tegen het kleine bureautje aan stond nog steeds was beplakt met haar broers Villa-stickers uit 1994, en haar foto van Robert Smith in zijn hoogtijdagen met Scissorhands-haar.

Een trilling in haar achterzak. Gid? Ze had hem vanaf het servicestation een berichtje gestuurd, niet omdat ze vandaag iets nieuws verwachtte – hij was waarschijnlijk niet aan het werk maar thuis met Elfie en de jongens, lekker voetbal kijken op tv, koken, de badkamer witten – maar voor het moreel, het gevoel dat ze op deze ellendige dag nog iets had om op terug te vallen. Hoop.

Niet Gid maar Corinna: *Hoe gaat-ie? Zijn er doden gevallen?*

Ze typte een antwoord: *Nog niet. Ik wacht tot Amazon zoutzuur bezorgt voor in bad.*

Seconden later: *Slim. Drank/afhaal/debrief dinsdag bij ons? Peter wil Len zijn nieuwe Xbox-game laten zien.*

Graag. En JA, voer me gin. Liter.

Ze voelde zich iets beter toen ze de telefoon weer in haar zak deed. Corinna het menselijke nachtlampje. Vorige maand was ze in Londen geweest en Robin had haar opgehaald in Marylebone. Ze zag eruit als een baken toen ze over het perron liep in haar knal-oranje canvas jas met varenpatroon. Zwarte coltrui, blauwe skinny jeans in hoge, glimmend zwarte laarzen. Zelfs Rins haar was die dag kinetisch geweest, geknipt in een nieuwe bob die voortdurend in beweging leek te zijn.

Len logeerde die nacht bij haar vriendin Olivia, dus hadden ze het op een zuipen gezet. Robins stemming wisselde tussen woede, ongeloof en verdriet, terwijl Rin luisterde en haar glas voor glas bijhield. De volgende dag zwalkten ze als Mick en Keith naar de Vietnamees, waar ze loempia's, gehaktballetjes en curry hadden gegeten in een poging om de kater te killen. Naderhand had Corinna gedaan waar ze zo goed in was, adviseren en problemen oplossen, op een manier die Robin van niemand anders zou hebben gepikt.

'Ben je al op zoek naar een nieuw huis?' had ze gevraagd.

'Online, ja.'

'Zal ik helpen? Als het rustig is op mijn werk kan ik best een uurtje op Rightmove kijken.'

'Het moet nog een paar maanden wachten.'

'Hoezo?'

'Geen borg.'

Corinna fronste. 'Wat willen ze, een maand huur? Anderhalve maand? Kun je je spaargeld er niet voor gebruiken? Dat is het waard, zelfs als je een boete moet betalen omdat je het voortijdig opneemt.'

'Denk je dat ik terug zou gaan als het alleen een kwestie was van spaargeld opnemen? Het valt me mee dat je denkt dat ik een spaarrekening heb – hoelang ken je me nou?' Ze zag aan Rin dat het haar begon te dagen: geen spaargeld. Gevolgd door een salvo

van onuitgesproken vragen: had ze niet al jaren een vaste baan? Een salaris, niet vorstelijk maar heel behoorlijk? 'Mijn huur hier is torenhoog,' legde ze uit, 'en Lennies school kost een vermogen, zelfs met een beurs. En er komen nog allerlei andere kosten bij, zoals de verhuizing. Misschien wel een tijdelijke opslag.'

'Hoeveel kost dat?'

'Verder heb ik nog een paar verkeersboetes.' Ze had gearzeld. 'Die ik niet heb betaald, dus die zijn verdubbeld. En dan zijn er nog creditcards...'

'Robin!'

'Ik weet het, ik ben een idioot. Vertel me iets wat ik niet al weet. Het winnende lottogetal, als het even kan.'

'Kan ik het je niet lenen? Nee, niet protesteren, ik doe het graag. Ik wil zelfs rente vragen als je dat liever hebt.'

'Nee. Bedankt maar nee. Ik heb me zelf in de nesten gewerkt, dan wil ik er ook zelf weer uit komen. De klok terugdraaien, dat kun je voor me doen. Maak me alsjeblieft weer negentien, dan heb ik mijn leven nog niet verknald.'

'Je hebt het niet verknald.'

'Dit keer is het anders.' Terwijl ze het zei, voelde ze de woorden als een loden last op haar schouders neerdalen. 'Ik ben nooit eerder mijn baan kwijtgeraakt. Met relaties ben ik een ramp, maar op de rest heb ik altijd kunnen rekenen. Werk.'

'Je hebt wel voor hetere vuren gestaan.' Corinna had subtiel geknikt naar het tafeltje naast hen, waar een man van een jaar of veertig een duur uitzierende kinderwagen met zijn voet heen en weer bewoog. Afgaand op de holle ogen en het slappe haar van zijn vrouw vermoedde Robin dat de baby nog maar net geboren was, en dat ze voor het eerst op stap waren. In het verleden had Corinna dat voor haar gedaan, het vaste rondje tussen de wieg, de commode en haar scriptie doorbroken en haar mee uit genomen naar dit soort hippe tentjes, naar het park, een pub aan de rivier. Oppervlakkig had de wereld er nog exact hetzelfde uitgezien, maar

voor haar stond die op z'n kop. In haar leven was voor haar gevoel een bom ontploft, en niemand behalve Corinna had iets gehoord.

'Je hebt van een moeilijke situatie een succes gemaakt,' had ze gezegd.

'Nou, dit keer heb ik het tegenovergestelde gedaan.'

Terug in haar vroegere kinderkamer voelde Robin een zweetdruppel tussen haar borsten lopen. Haar ouders hadden inmiddels voorzetrampen laten plaatsen en de kamer was zo warm als een tropische kas. Ze liep erheen en zette een van de ramen open. Het was alsof je het deksel van een Tupperware-bakje opendeed. Ze zoog zoveel lucht naar binnen als haar volle buik toeliet. Beneden lag de tuin er een beetje troosteloos bij, wintergras aan weerszijden van het tuinpad en anonieme struiken, een goedkope houten schutting. In de tuin van de burens stond een geel met rode plastic glijbaan en een zandbak waar ze niets van begreep, totdat ze zich herinnerde dat haar moeder had verteld dat Karen John en Brenda kleinkinderen had 'geschonken'. Zoals het hoort, had Robin eruit opgemaakt: huis gekocht, huwelijksreceptie in een hotel buiten de stad, en dan pas de kleine voetjes. In plaats van te jong, ongetrouwd, vader nooit bekendgemaakt. Niet geschonken maar opgedrongen.

Ze draaide zich om naar het stapelbed. Vroeger boog Luke zich altijd over de rand om tussen de sporten van de ladder door snotballetjes naar haar te schieten. Nu zou ze het bed, op haar vijfendertigste, delen met haar dochter. Alles wat ze als volwassene voor elkaar had gekregen lag in puin – hoe was dat gekomen? Hoe moest ze het in godsnaam opruimen?

Eerder verschenen van Lucie Whitehouse:

Een andere waarheid

Huis bij nacht

Onder de huid

Eerste druk maart 2026

Dit is het eerste deel in de Robin Lyons-serie.

Oorspronkelijke titel *Critical Incidents*

Oorspronkelijke uitgever 4th Estate, een imprint van HarperCollinsPublishers,
Londen

Copyright © Lucie Whitehouse 2019

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp Blikgoed, Haarlem

Omslagbeeld © Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7379 0

ISBN e-book 978 90 261 7380 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7381 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.